

— przywrócenie mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 29 kwietnia 2002 r. (decyzja nr 1198/2002), czyli o odrzuceniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 453 720 dla następujących towarów i usług:

„Zawierające dane, czytelne maszynowo nośniki danych wszelkich rodzajów oraz oprogramowanie, w szczególności cyfrowe i analogowe nośniki nagrań zawierające np. informacje kulturalne, naukowe i przemysłowe, ewentualnie techniczne; dyskietki zawierające oprogramowanie, kasyety wideo RCM, dyski kompaktowe i chipDiski; magnetyczne nośniki nagrań w klasie 9;

druki, gazety i czasopisma, książki, plakaty, nalepki, kalendarze, zdjęcia; maszyny do pisania i sprzęt biurowy, mianowicie nieelektryczne maszyny biurowe, maszyny do pisania, długopisy, obsadki do piór wiecznych, materiały szkoleniowe i instruktażowe również w formie modeli i tablic informacyjnych w klasie 16;

wydawanie cyfrowych i analogowych nośników nagrań zawierających np. informacje kulturalne, naukowe, sportowe i przemysłowe, ewentualnie techniczne w klasie 41 oraz usługa aktualizująca również dla CD-ROMów; usługi redaktorskie w klasie 42.”;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Focus Magazin Verlag GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FOCUS” dla towarów i usług w klasach 3, 6, 7, 8, 9, 14, 15, 16, 20, 21, 24, 25, 26, 28, 29, 32, 33, 35, 36, 38, 39, 41, 42 – Zgłoszenie nr 453 720.

Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sporze: Strona skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sporze: Międzynarodowy graficzny znak towarowy „MICRO FOCUS” dla towarów i usług w klasach 9, 16, 41 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej:

Uwzględnienie odwołania Focus Magazin Verlag GmbH i odrzucenie sprzeciwu strony skarżącej.

Podniesione zarzuty:

Art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 40/94 został nieprawidłowo zastosowany. Istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przez konkurujące znaki towarowe. Objęty późniejszym zgłoszeniem znak towarowy przejął element wcześniejszego znaku towarowego, a towary i usługi, dla których znaki te mają być chronione są w części identyczne i w części bardzo podobne.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez Jungbunzlauer AG i troje innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-492/04)

(2005/C 82/58)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 23 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jungbunzlauer AG, Bazylea (Szwajcaria), Jungbunzlauer Ladenburg GmbH, Ladenburg (Niemcy), Jungbunzlauer Holding AG, Chur (Szwajcaria) i Jungbunzlauer Austria AG, Wiedeń, reprezentowanych przez adwokatów R. Bechtolda, M. Karla, U. Soltésza i C. Steinle, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

1) stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji z dnia 29 września 2004 r. (sprawa COMP/E-1/36.756 – glukonat sodu);

ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji wobec poszczególnych adresatów,

ewentualnie obniżenie grzywnien nałożonych w decyzji;

2) obciążenie Komisji kosztami postępowania skarżących;

3) dołączenie akt postępowania T-312/01 oraz podjęcie wszelkich środków organizacji postępowania, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżące brały udział w trwałym porozumieniu i/lub praktykach uzgodnionych w sektorze glukonatu sodu, naruszając tym art. 81 ust. 1 WE i art. 53 Porozumienia o EOG. W związku z tym na przedsiębiorstwa te nałożono grzywny.

Skarżące zwracają się przeciwko tej decyzji i podnoszą, że tylko Jungbunzlauer Ladenburg GmbH jest odpowiedzialna za naruszenie. Jungbunzlauer Austria AG i Jungbunzlauer AG nigdy nie brały udziału w naruszeniu i nie miały wpływu na zachowanie na rynku i politykę gospodarczą Jungbunzlauer Ladenburg GmbH. Nie odpowiadały one również z tytułu powiązania prawnego ich spółek z Jungbunzlauer Ladenburg GmbH lub też ich przynależności do grupy Jungbunzlauer. Jungbunzlauer Holding AG jest wyłącznie spółką holdingową, która nie ma decydującego wpływu na politykę ilościową i cenową, a tym samym na zachowanie spółki Jungbunzlauer Ladenburg GmbH na rynku glukonatu sodu.

Nawet gdyby Jungbunzlauer Austria AG, Jungbunzlauer AG i Jungbunzlauer Holding AG były odpowiedzialne za naruszenie, co zdaniem skarżących nie ma miejsca, uprawnienie Komisji do nałożenia grzywny na te spółki było już przedawnione.

Skarżące podnoszą ponadto, że decyzja w części skierowanej do Jungbunzlauer Ladenburg GmbH zawiera błędy formalne i materialne, ponieważ Komisja naruszyła szereg zasad. Między innymi Komisja naruszyła zasady domniemania niewinności i dobrej administracji przez to, że w trakcie zawisłych postępowań sądowych w sprawie decyzji z dnia 2 października 2001 r. dotyczącej tego samego kartelu, przeprowadziła drugie postępowanie administracyjne. Swoją „drugą” decyzją z dnia 29 września 2004 r. Komisja naruszyła również zasady uzasadnionego zaufania i *ne bis in idem*. Poza tym czas trwania postępowania był nadmiernie długi.

Odnosnie do wymiaru grzywny skarżące podnoszą m.in., że grzywna jest nieproporcjonalnie wysoka i przekracza dopuszczalną górną granicę grzywny, że Komisja przyjmuje niewłaściwy okres, że Jungbunzlauer Ladenburg GmbH nie pełniła roli kierowniczej i że mają miejsce okoliczności łagodzące ze względu na nadmierną długość postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko IIC Informations-Industrie Consulting GmbH

(Sprawa T-500/04)

(2005/C 82/59)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 24 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez G. Brauna, W. Wilsa i N. Knittlmayera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko IIC Informations-Industrie Consulting GmbH z siedzibą w Königswinter (Niemcy).

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej kwoty 181 236,61 euro wraz z odsetkami w wysokości 4 % od dnia 1 listopada 1998 r.,
- 2) obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W 1996 r. skarżąca zawarła z pozwaną dwie umowy, w których skarżąca zobowiązała się do zapewnienia pozwanej pomocy finansowej w celu przeprowadzenia dwóch paneuropejskich projektów kulturalnych. Pomoc finansowa miała pokryć 50 % kosztów projektu pozwanej, o ile koszty te zostałyby poniesione i zgłoszone w sposób zgodny z umową. Na podstawie tych umów pozwana otrzymała w 1997 r. kwotę wynoszącą w sumie 400 821 DEM (204 936,52 euro) jako zaliczkę na poczet pełnej kwoty pomocy.

Po zakończeniu projektów pozwana zgłosiła skarżącej rzekome koszty w wysokości, w której pozwana zamierzała utrzymać wypłaconą w formie zaliczki pomoc finansową. Skarżąca przeprowadziła jednakże kontrolę i doszła do wniosku, że pozwanej przysługuje roszczenie o pomoc finansową jedynie w wysokości 46 300,18 DEM (23 672,91 euro) dla obu projektów. Dlatego też skarżąca żąda zwrotu pozostałej kwoty w wysokości 181 263,61 euro (354 520,82 DEM).